

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 23, 2025

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:2966](#) 30-10-2025

Strafrecht/mengen van gevaarlijke afvalstof met ander afval

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:5756](#) 05-11-2025

Handhaving/Dronten

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2025:7046](#) 31-10-2025

Handhaving/Noord-Brabant

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:8998](#) 28-10-2025

Buiten behandeling stellen aanvraag omgevingsvergunning/Zevenaar

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:7225](#) 22-10-2025

Watervergunning/Waterschap Brabantse Delta

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2025:5426](#) 12-11-2025

Intrekking Wnb-vergunning/Utrecht

RECHTSPRAAK

Intrekking Wnb-vergunning/Utrecht

Het bevoegd gezag moet motiveren dat de genoemde maatregelen voorzien in de noodzakelijke daling van stikstofdepositie binnen afzienbare termijn en dat daarmee verslechtering wordt voorkomen. Het bevoegd gezag hoeft niet te motiveren waarom maatregelen kunnen worden geduid als passende maatregel en niet als instandhoudingsmaatregel of beschermingsmaatregel. Een van de argumenten om te besluiten dat de intrekking van een natuurvergunning niet nodig is, kan zijn het niet of in kleine mate overschrijden van de KDW, samen met het onderbouwen van de gebiedsspecifieke kenmerken en het inzichtelijk maken welke passende maatregelen (zullen) worden getroffen.

Casus

Een co-vergistingsinstallatie in Cothen is in handen van Inova Biogas Cothen B.V. (Inova). Loonbrouwerij B.V. (Loonbrouwerij) en anderen hebben gedeputeerde staten van Utrecht (GS) gevraagd de natuurvergunning voor deze co-vergistingsinstallatie in te trekken. Voor deze installatie is in het verleden een PAS-vergunning verleend. GS hebben het verzoek geweigerd omdat inmiddels herstelmaatregelen worden genomen voor het Natura 2000-gebied. Daarop hebben Loonbrouwerij en anderen beroep ingesteld.

De rechtbank oordeelde dat het verzoek onterecht was geweigerd omdat het Programma Aanpak Stikstof (PAS) onverbindend is verklaard. De PAS-vergunning is in strijd met de wet verleend. GS verzochten de rechtsgevolgen in stand te laten omdat inmiddels verschillende maatregelen zijn getroffen. De rechtbank oordeelde hierover dat GS onvoldoende hebben onderbouwd dat de genoemde herstelmaatregelen uit het beheerplan ook passende maatregelen zijn en geen instandhoudings- of beschermingsmaatregelen.

GS en Inova zijn in hoger beroep gegaan. Tevens hebben GS na de uitspraak een nieuw besluit

genomen. In dat besluit is het bezwaar van Loonbrouwerij opnieuw ongegrond verklaard en is het eerdere besluit in stand gelaten met een aanvullende motivering. Dit nadere besluit is van rechtswege ook onderwerp in het hoger beroep.

GS en Inova stellen in hoger beroep onder meer dat de rechtbank een te streng criterium hanteerde op grond waarvan moet worden onderbouwd waarom maatregelen passende maatregelen zijn. Alle maatregelen worden volgens hen getroffen om de (dreigende) verslechtering tegen te gaan en zijn alleen daarom al passende maatregelen. In het kader van de beoordeling van het nadere besluit voeren zij aan dat uit de natuurdoelanalyse en het advies van de Ecologische Autoriteit blijkt dat drie maatregelen dringend noodzakelijk zijn. Deze drie maatregelen worden uitgevoerd. Ter onderbouwing van de effecten van de maatregelen verwijzen GS naar de prognose voor 2030 in AERIUS Monitor 2024. Daaruit volgt dat voor het Natura 2000-gebied Kolland & Overlangbroek in 2030 de kritische depositiewaarde (KDW) wordt overschreden. Naast de maatregelen die zijn betrokken in AERIUS Monitor 2024, treft het college extra maatregelen en er worden meer landelijke maatregelen getroffen die nog niet zijn verdisconteerd in AERIUS Monitor 2024.

In reactie op de nadere motivering betogen Loonbrouwerij en anderen dat het college voor dit Natura 2000-gebied niet mag uitgaan van de KDW die wordt gehanteerd in AERIUS. Daarom mocht het college niet tot de conclusie komen dat stikstofdepositie geen drukfactor meer is. Hiertoe voeren Loonbrouwerij en anderen aan dat uit meerdere wetenschappelijke onderzoeken inmiddels volgt dat de KDW wordt overschat voor het desbetreffende habitatype.

Rechtsvragen

1. Moet het bevoegd gezag motiveren waarom maatregelen kunnen worden geduid als passende maatregel en niet als instandhoudingsmaatregel of beschermingsmaatregel?
2. Kan het niet of in kleine mate overschrijden van de KDW een van de argumenten zijn om een natuurvergunning niet in te trekken?

Uitspraak

1. Anders dan de rechtbank, ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat het college, in de onderbouwing over de te treffen passende maatregelen moet motiveren waarom deze maatregelen kunnen worden geduid als passende maatregel en niet als instandhoudingsmaatregel of beschermingsmaatregel.

Het verschil tussen een instandhoudingsmaatregel en passende maatregel is uiteengezet

onder overweging 7.1 in de PAS-uitspraak. Daarin staat dat instandhoudingsmaatregelen zijn gericht op het behoud of het herstel van een gunstige staat van instandhouding van de soorten en habitattypen waarvoor een Natura 2000-gebied is aangewezen, terwijl passende maatregelen zijn gericht op het voorkomen van (dreigende) verslechtingen en verstoringen die een significant effect kunnen hebben op de soorten en habitattypen waarvoor een Natura 2000-gebied is aangewezen.

In dit geval is sprake van bedrijfsactiviteiten die stikstofdepositie tot gevolg hebben op het Natura 2000-gebied Kolland & Overlangbroek. Niet in geschil is dat sprake is van een (dreigende) verslechting of significante verstoring van de natuurwaarden in dat gebied. Ook niet in geschil is dat een daling van stikstofdepositie nodig is om die verslechting te voorkomen. Dit betekent dat het college moet motiveren dat de door het college genoemde maatregelen voorzien in de noodzakelijke daling van stikstofdepositie binnen afzienbare termijn en dat daarmee verslechting wordt voorkomen (zie overweging 7.3 van de uitspraak van de Afdeling van 20 januari 2021, ECLI:NL:RVS:2021:71). Bij een toereikende motivering is ook voldoende onderbouwd dat er sprake is van passende maatregelen en niet van instandhoudingsmaatregelen.

2. Bij een verzoek om intrekking van een natuurvergunning ligt niet de vraag voor of een toestemming kan worden verleend voor bepaalde activiteiten op grond van artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn (Hrl) maar of het intrekken van een natuurvergunning nodig is op grond van artikel 6, tweede lid, van de Hrl omdat sprake is van een (dreigende) verslechting of significante verstoring van de natuurwaarden waarvoor een Natura 2000-gebied is aangewezen en de activiteiten die zijn toegestaan met die natuurvergunning een bijdrage leveren aan die (dreigende) verslechting of significante verstoring van deze natuurwaarden. In dat kader kan het niet of in kleine mate overschrijden van de KDW één van de argumenten zijn van het bevoegd gezag, samen met het onderbouwen van de gebiedsspecifieke kenmerken en het inzichtelijk maken welke passende maatregelen (zullen) worden getroffen, dat intrekking van een natuurvergunning niet nodig is.

De KDW's zijn gebaseerd op een combinatie van empirische bepalingen van ranges van kritische depositie die in internationaal verband zijn samengesteld en modelberekeningen van Van Dobben en anderen uit 2006. Dit model wordt het inverse SMART-model genoemd. De KDW voor een habitatype komt uiteindelijk tot stand door een getrapte middeling van kritische waarden van grondsoorten per vegetatietype en vegetatietypen.

Uit de door Loonbrouwerij en anderen overgelegde onderzoeken en uit wat op de zitting is besproken, volgt dat er op dit moment een academisch-wetenschappelijke discussie gaande is

over de vraag of het inverse SMART-model uit 2006 van Van Dobben et al. verouderd is. Ook volgt uit het onderzoek van Wamelink et al. uit 2021 en het rapport uit 2023 dat wordt gewerkt aan een alternatief model en dat dit het DOREN-model is.

Anders dan Loonbrouwerij en anderen ziet de Afdeling in deze academisch-wetenschappelijke discussie en onderzoeken op dit moment geen concrete aanknopingspunten dat het bevoegd gezag niet de KDW (zoals vastgesteld in 2023) als instrument mag inzetten om op basis van wetenschappelijke en ecologische inzichten een indicatie te krijgen over de staat van de natuurwaarden waarvoor een Natura 2000-gebied is aangewezen. Dat er een academisch-wetenschappelijke discussie gaande is over het model dat onderdeel uitmaakt van de methode van totstandkoming van de landelijke KDW's maakt niet dat uitgegaan moet worden van de uitkomsten van het DOREN-model dat nog in ontwikkeling is. Het college heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de KDW op dit moment het best beschikbare instrument is.

Gelet hierop volgt de Afdeling niet het betoog van Loonbrouwerij en anderen dat het college voor de vraag of passende maatregelen nodig zijn en voldoende worden getroffen, de uitkomsten van het DOREN-model voor het habitatype H₉₁EoC als richtsnoer had moeten nemen in plaats van de in 2023 vastgestelde KDW.

Het college moet dan ook motiveren dat (dreigende) verslechtering wordt voorkomen van de habitat(sub)typen waarvoor een Natura 2000-gebied is aangewezen. In dat licht bezien mag het college de landelijke KDW die is vastgesteld per habitat(sub)type dat voorkomt in een Natura 2000-gebied als richtsnoer gebruiken. Dit betekent dat in dit geval het college aansluiting heeft mogen zoeken bij de KDW van 1857 mol/ha/jaar voor het habitatype H₉₁EoC. Deze KDW is verdisconteerd in AERIUS Monitor 2024.

Het college heeft zijn motivering in dit geval niet alleen gebaseerd op het onderschrijden van de KDW, maar heeft het zich ook rekenschap gegeven van het feit dat er nog andere drukfactoren zijn in het Natura 2000-gebied. Het college heeft de gebiedsspecifieke kenmerken in samenhang gezien met het onderschrijden van de KDW en de extra passende maatregelen die worden getroffen ten opzichte van de maatregelen die zijn betrokken in de natuurdoelanalyse en het advies daarover van de Ecologische Autoriteit. Op basis daarvan heeft het college geconcludeerd dat sprake is van de noodzakelijke daling van stikstofdepositie binnen afzienbare termijn en (dreigende) verslechtering of significante verstoring wordt voorkomen. Het college is, gelet op het bovenstaande, terecht tot deze conclusie gekomen en heeft met deze aanvullende motivering voldoende onderbouwd dat

intrekking op grond van artikel 5.4, tweede lid, van de Wet natuurbescherming (Wnb) niet nodig is.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 12-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RVS:2025:5426

Zaaknummer: 202203919/1/R2

Wetsartikelen: 2.7 lid 2 Wnb en 6 lid 2 Habitatrichtlijn

RECHTSPRAAK

Watervergunning/Waterschap Brabantse Delta

Slechts waterstaatkundige belangen bij besluitvorming aanvraag watervergunning dempen sloot, artikel 2.1 Waterwet.

Casus

Eisers hebben een aanvraag ingediend voor het dempen van een sloot (B-water met [leggercode 1]) ter hoogte van [adres 1] in [plaats]. Het waterschap heeft deze aanvraag met het besluit van 11 juni 2021 afgewezen. Met het bestreden besluit van 7 maart 2022 op het bezwaar van eisers is het waterschap, onder verwijzing naar het advies van de commissie bezwaarschriften, bij de afwijzing van de aanvraag gebleven.

Eisers voeren aan dat het bestreden besluit op een onjuiste feitelijke grondslag berust, omdat de watergang [leggercode 1] volgens hen geheel op hun perceel ligt. Ook voeren zij aan dat onvoldoende rekening is gehouden met de gevolgen van de in 2015 gelegaliseerde demping van de [watergang], die volgens hen tot verdroging van hun percelen heeft geleid. Tot slot menen eisers dat de actuele hydrologische situatie onjuist is beoordeeld en dat het besluit onvoldoende zorgvuldig is voorbereid en gemotiveerd.

Het waterschap stelt dat de vergunning terecht is geweigerd. [Leggercode 1] is volgens de legger een B-watergang die deel uitmaakt van het watersysteem en die noodzakelijk is voor de afvoer en berging van water en voor de ecologische functies in het gebied.

Rechtsvraag

Is de aanvraag voor het dempen van de sloot terecht afgewezen?

Uitspraak

De rechtbank overweegt dat voor het dempen van een oppervlaktewaterlichaam van de categorie B (B-water) een vergunning is vereist. Een vergunning wordt geweigerd voor zover de verlening daarvan niet verenigbaar is met de doelstellingen in de Waterwet, te weten: voorkoming en waar nodig beperking van overstromingen, wateroverlast en waterschaarste, in

samenhang met bescherming en verbetering van de chemische en ecologische kwaliteit van watersystemen en de vervulling van maatschappelijke functies door watersystemen. Het waterschap kan voorschriften en beperkingen verbinden aan een vergunning.

De rechtbank overweegt dat uit deze bepalingen volgt dat de bij de besluitvorming te verrichten belangenafweging slechts betrekking kan hebben op waterstaatkundige belangen. Het waterschap heeft daarbij niet de ruimte om meer of andere belangen te betrekken in zijn besluitvorming dan die welke voortvloeien uit artikel 2.1 van de Waterwet.

Het waterschap heeft beoordeeld of het doel van eisers, het tegengaan van verdroging van hun percelen, met de demping kan worden bereikt. Daarbij heeft het waterschap onderkend dat demping dit doel kan dienen, maar dat hierdoor tevens de waterhuishoudkundige belangen van de derde partij worden geschaad. Als gevolg hiervan is door het waterschap geconcludeerd dat de aanvraag niet verenigbaar is met de doelstellingen van artikel 2.1 van de Waterwet.

Eisers bestrijden dat demping tot wateroverlast bij de derde partij leidt. Volgens hen blijkt uit de feitelijke situatie dat de afwatering ook via andere routes kan plaatsvinden en is het standpunt van het waterschap hierover onjuist. De rechtbank volgt eisers hierin niet. Het waterschap heeft voldoende onderbouwd dat demping van [leggercode 1] de afvoer zou belemmeren en juist wateroverlast bij het perceel van de derde partij tot gevolg zou hebben. Daarmee heeft het waterschap een evenwichtige belangenafweging gemaakt.

Eisers hebben daarnaast gewezen op de in 2015 gelegaliseerde demping van [leggercode 2], die volgens hen heeft bijgedragen aan de verdroging van hun percelen. De rechtbank onderkent dat de staat van de percelen en de vraag of sprake is van verdroging van belang zijn bij de beoordeling van hun aanvraag. Het betoog van eisers leidt echter niet tot een ander oordeel. Ook als van verdroging sprake is, heeft het waterschap zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat dit belang minder zwaar weegt dan het risico op wateroverlast op het perceel van de derde partij.

Dat eisers hebben gewezen op een perceelgrensmaal die volgens hen bij de ruilverkaveling is geplaatst en waaruit zou blijken dat [leggercode 1] geheel op hun perceel ligt, maakt dit niet anders. Eigendom en perceelgrenzen zijn privaatrechtelijke kwesties en spelen geen rol bij de beoordeling van een watervergunning. Beslissend is dat [leggercode 1] in de legger is opgenomen als B-watengang en daarmee deel uitmaakt van het watersysteem.

Gelet op het voorgaande oordeelt de rechtbank dat het waterschap de aanvraag om [leggercode 1] te dempen terecht heeft afgewezen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 22-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:7225

Zaaknummer: 22/2127

Wetsartikelen: 2.1 Waterwet en 6.21 Waterwet

RECHTSPRAAK

Handhaving/Dronten

Last onder dwangsom in verband met het houden van meer dan vier honden. Verordening fysieke leefomgeving, uitvoeringsbesluit, rechtsgrond voor handhaving. Gestelde norm van vier honden, motivering van de norm, beoogde doel van de norm.

Casus

Het college van burgemeester en wethouders van Dronten (het college) heeft op grond van artikel 2:21, eerste lid, onder c, van de Verordening fysieke leefomgeving gemeente Dronten 2025 (de Verordening) en artikel 2:60, tweede lid, sub c, van het Uitvoeringsbesluit Algemene Plaatselijke Verordening gemeente Dronten 2011 (het Uitvoeringsbesluit) aan eisers een last onder dwangsom opgelegd wegens het overtreden van het verbod op het houden van meer dan vier honden in de gemeente Dronten. Bij het bestreden besluit op het bezwaar van eisers is het college bij het dwangsombesluit gebleven.

Eisers zijn het daar niet mee eens. Zij voeren in beroep aan dat het college niet bevoegd was een last onder dwangsom op te leggen omdat artikel 2:60 van het Uitvoeringsbesluit alleen van toepassing is op wegen en niet op woningen. Ten tweede voeren zij aan dat de in het Uitvoeringsbesluit neergelegde norm van vier honden willekeurig is.

Het college stelt zich op het standpunt dat het college wel bevoegd was om te handhaven en dat in dit geval niet van handhaving afgezien kon worden.

Rechtsvragen

1. Was het college bevoegd handhavend op te treden?
2. Heeft het college de norm van vier honden voldoende gemotiveerd?

Uitspraak

1. Bij een belastend besluit zoals een last onder dwangsom, is in het kader van de

rechtszekerheid belangrijk dat het college duidelijk maakt welke regel of regels zijn overtreden. Alleen als een van tevoren vastgelegde geldende regel is overtreden, is het college bevoegd om handhavend op te treden. De bestuursrechter beoordeelt dit ambtshalve.

Het college heeft aan de last onder dwangsom ten grondslag gelegd dat sprake is van een overtreding van artikel 2:21 van de Verordening gelezen in samenhang met artikel 2:60 van het Uitvoeringsbesluit. Het college heeft hierover tijdens de zitting toegelicht dat artikel 2:60 van de Algemene Plaatselijke Verordening Dronten 2024 (APV) is vervallen toen de Omgevingswet werd ingevoerd en als artikel 2:21 is opgenomen in de Verordening fysieke leefomgeving. Dat staat ook in de APV. Artikel 2:60 van het Uitvoeringsbesluit is ongewijzigd gebleven en moet volgens het college worden gelezen in samenhang met artikel 2:21 van de Verordening.

De rechtbank stelt vast dat artikel 2:60 van de APV over het houden of voeren van hinderlijke of schadelijke dieren is vervallen. Dit artikel gaf het college de mogelijkheid om nadere regels te stellen over het houden of voeren van hinderlijke of schadelijke dieren. Dit heeft het college gedaan met het Uitvoeringsbesluit APV.

Het vervallen artikel 2:60 van de APV is opgenomen in artikel 2:21 van de Verordening. Op het moment van het opleggen van de last onder dwangsom en op het moment van het bestreden besluit was artikel 2:21 van de Verordening in werking getreden en gold artikel 2:60 van de APV niet meer. Artikel 2:21 van de Verordening is vrijwel gelijklopend als het vervallen artikel 2:60 van de APV en geeft ook aan het college de mogelijkheid om nadere regels te stellen over hinderlijke of schadelijke dieren. Dat heeft het college echter niet gedaan. Volgens het college zijn de nadere regels van artikel 2:60 van het Uitvoeringsbesluit namelijk nog van toepassing omdat in de APV staat dat artikel 2:60 van de APV is vervallen en is opgenomen in artikel 2:21 van de Verordening. Dat volgt de rechtbank niet, gelet op het volgende.

De rechtbank is van oordeel dat de omstandigheid dat in de APV wordt verwezen naar artikel 2:21 van de Verordening niet betekent dat de nadere regels van het Uitvoeringsbesluit daarop ook van toepassing zijn. In de Verordening is niet vastgesteld dat de nadere regels uit het Uitvoeringsbesluit voor wat betreft hinderlijke of schadelijke dieren nog steeds van toepassing zijn. De rechtbank stelt vast dat dit anders is voor andere artikelen die voorheen in de APV waren opgenomen en die inmiddels zijn opgenomen in de Verordening. In de toelichting bij de Verordening is voor een aantal andere artikelen namelijk wel expliciet vermeld dat in het Uitvoeringsbesluit nadere regels zijn opgenomen en dat die nog steeds van toepassing zijn (zie bijvoorbeeld de toelichting bij artikel 2:48 van de Verordening). Tijdens de

zitting heeft het college niet kunnen toelichten waarom dit voor het vervallen artikel 2:60 van de APV niet is gedaan.

De rechtbank oordeelt daarom dat het college vanwege het ontbreken van een rechtsgrond voor handhaving, niet bevoegd was om te handhaven. Het beroep is daarom gegrond.

2. De rechtbank overweegt dat het mensen in beginsel vrij staat om een onbeperkt aantal huisdieren te houden. De gemeente kan regelgeving maken om te voorkomen dat er overlast ontstaat. De gemeente moet daarbij wel enige terughoudendheid toepassen om niet te ver in te grijpen in de privésfeer. De bedoeling van de regelgeving is om te kunnen optreden tegen mensen die door het houden van dieren geluidsoverlast, stank of andere hinder of schade veroorzaken. De rechtbank begrijpt dat het college vanuit het oogpunt van rechtszekerheid heeft gekozen voor een concrete norm, te weten een maximum van vier honden. Het college moet daarbij wel goed motiveren hoe het tot die norm is gekomen. Daarnaast zal het college bij het handhaven van die norm (zoals in dit geval in de vorm van een last onder dwangsom) steeds moeten beoordelen of het handhaven van die norm ook leidt tot het beoogde doel (in dit geval het voorkomen of beëindigen van hinder) en of handhaving evenredig is.

De rechtbank oordeelt dat het college niet concreet heeft toegelicht op welke manier de norm van maximaal vier honden is vastgesteld. Het college heeft niet concreet toegelicht waarom er bij het houden van meer dan vier honden sprake is van overlast. Daarbij heeft het college een norm van vier honden gesteld zonder er rekening mee te houden dat verschillende omstandigheden van invloed kunnen zijn op de vraag of de honden overlast veroorzaken, zoals de manier waarop de honden worden gehuisvest, of de woning in de bebouwde kom of daarbuiten ligt, hoeveel burens er in de omgeving wonen en hoe ver die uit elkaar wonen. Ook is geen rekening gehouden met het soort woning, of het gaat om een portiekflat of een vrijstaande woning, of met de grootte van de woning. Dit zijn allemaal omstandigheden die een rol zouden kunnen spelen bij het vaststellen van een dergelijke norm. De rechtbank overweegt dat de norm is vastgesteld met het doel om overlast te voorkomen, maar het college heeft niet deugdelijk gemotiveerd dat de norm van vier honden daarvoor passend en geboden is. Tijdens de zitting heeft het college ook niet kunnen toelichten hoe de norm van vier honden is vastgesteld en waarom er bij meer dan vier honden sprake zou zijn van overlast.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 05-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:5756

Zaaknummer: UTR 24/7951

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Strafrecht/mengen van gevaarlijke afvalstof met ander afval

Strafrechtelijke veroordeling (boete) vanwege het niet scheiden van gevaarlijk (gasontladingslampen) en niet gevaarlijk slopafval (vlakglas en armaturen)

Casus

Volgens de tenlastelegging heeft verdachte (een bedrijf) in de eerste plaats gehandeld in strijd met artikel 4.1 van de Regeling Bouwbesluit 2012, doordat zij bouw- en/of slopafval als bedoeld in artikel 8.9 van het Bouwbesluit, namelijk vlakglas en/of armaturen en/of gasontladingslampen niet gescheiden heeft gehouden en/of gescheiden heeft afgevoerd, terwijl de hoeveelheid afval meer dan 1 m³ bedroeg. Daarnaast heeft zij gevaarlijke afvalstoffen (gasontladingslampen, waarop Euralcode 20 01 21* van toepassing was) gemengd met andere afvalstoffen. Dit is volgens de tenlastelegging een overtreding van artikel 10.54a Wet milieubeheer (Wm).

De economische politierechter heeft de verdachte vrijgesproken. Het openbaar ministerie heeft hiertegen hoger beroep ingesteld.

Rechtsvragen

1. Is komen vast te staan dat gevaarlijke en andere afvalstoffen in dit geval niet zijn gescheiden?
2. Had artikel 10.54a van de Wm (oud) betrekking op de in casu aan de orde zijnde situatie van voorlopige opslag voorafgaand aan inzameling?
3. Kan een andere strafbepaling worden toegepast?
4. Acht het hof bewezen dat verdachte het tenlastegelegde heeft begaan?

Uitspraak

1. Gasontladingslampen zijn opgenomen onder Euralcode 20 01 21* (tl-buizen en ander kwikhoudend afval) van de Europese afvalstoffenlijst en 17 09 01* (bouw- en slooppafval dat kwik bevat). Stoffen die op deze lijst met een asterisk zijn aangeduid, worden als gevaarlijk beschouwd. Het hof stelt op grond van de bij de verschillende controles aangetroffen en hiervoor weergegeven situatie op het sloopterrein vast, dat deze afvalstoffen niet op de juiste wijze werden gescheiden. De gasontladingslampen lagen immers met ander afval op hopen en in containers.

2. (...) In de preambule van de Kaderrichtlijn afvalstoffen is onder 15 opgenomen dat bij het begrip inzameling *'onderscheid moet worden gemaakt tussen de voorlopige opslag van afvalstoffen voorafgaand aan de inzameling, de inzameling van afvalstoffen en de opslag van afvalstoffen voorafgaand aan verwerking. Inrichtingen of ondernemingen waarvan de activiteiten afvalstoffen voortbrengen, dienen niet te worden beschouwd als zijnde actief in afvalbeheer noch als vergunningsplichtig voor de opslag van afvalstoffen voorafgaand aan inzameling'*.

(...)

In lijn hiermee en gelet op de omstandigheid dat het mengen van bouw- en slooppafval, evenals het onder feit 1 ten laste gelegde scheiden van bouw- en slooppafval, ten tijde hier van belang reeds was gereguleerd in artikel 4.1, tweede lid, van de Regeling Bouwbesluit 2012 juncto artikel 1b en 2 van de Woningwet (beide vervallen), moet naar het oordeel van het hof worden geconcludeerd dat artikel 10.54a van de Wet milieubeheer (oud), geen betrekking had op de in casu aan de orde zijnde situatie van voorlopige opslag voorafgaand aan inzameling.

3. Het onder de tenlastelegging opgenomen voorschrift (artikel 10.54a van de Wet milieubeheer) is derhalve niet juist, maar de ten laste gelegde gedraging valt wel onder artikel 4.1, tweede lid, van de Regeling Bouwbesluit 2012 juncto artikel 1b en 2 van de Woningwet (beide vervallen) en is thans strafbaar gesteld in artikel 4.3, eerste lid, aanhef en onder a van de Omgevingswet en de artikelen 7.25, tweede lid, van het Besluit bouwwerken leefomgeving, juncto de artikelen 1a, 2 en 6 van de Wet op de economische delicten (WED). Het hof is dan ook van oordeel dat deze andere strafbepaling kan worden toegepast. Verdachte wordt hierdoor niet in enig belang geschaad. De Omgevingswet bevat, voor zover hier van belang, geen overgangsrecht. Nu de Omgevingswet dezelfde gedragingen strafbaar stelt als de Woningwet en ook de daarmee corresponderende strafbedreiging niet gewijzigd is in gunstiger zin voor de verdachte, dient het tenlastegelegde te worden beoordeeld aan de hand van het ten tijde van het delict geldende recht.

Het voorgaande brengt met zich dat de verdachte ingevolge het destijds geldende artikel 4.1,

tweede lid, van de Regeling Bouwbesluit 2012 gehouden was gevaarlijke afvalstoffen niet te mengen.

4. Het hof verklaart dat de verdachte het onder 1 en 2 primair tenlastegelegde heeft begaan. Veroordeelt de verdachte tot een geldboete van € 13.500 (dertienduizend vijfhonderd euro).

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 30-10-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:2966

Zaaknummer: 23-002431-22

Wetsartikelen: 4.1 lid 2 Regeling Bouwbesluit 2012 , 10.54a Wm (oud) , 7.25 lid 2 Bbl en 1a, 2 en 6 WED

RECHTSPRAAK

Handhaving/Noord-Brabant

Een vermijdings- en reductieprogramma heeft alleen tot doel om informatie te verschaffen over de vermijding en reductie van zzs.

Casus

MOB heeft het college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant verzocht om handhavend op te treden tegen SABIC omdat het vermijdings- en reductieprogramma (VRP) voor zeer zorgwekkende stoffen (zzs), dat SABIC op grond van het Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) moet opstellen niet voldoet aan de eisen die het Bal daaraan stelt. Het college heeft dit verzoek afgewezen omdat het VRP volgens het college wel aan deze eisen voldoet.

Rechtsvragen

1. Wat is het doel van een VRP?
2. Voldoet het VRP aan de eisen uit het Bal?

Uitspraak

1. Op grond van artikel 5.24, tweede lid, van het Bal moet bij een VRP een overzicht worden verschaft van de mogelijkheden om het gebruik van zzs te vermijden of te reduceren. Verder moet het informatie bevatten over de bedrijfszekerheid en de kosten van technieken en informatie over afwenteleffecten. Het college heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het VRP alleen tot doel heeft om hem informatie te verschaffen over de vermijding en reductie van zzs. Artikel 5.24, tweede lid, van het Bal verplicht er niet toe om verslag te doen van wat een bedrijf in het verleden of tijdens een afgelopen rapportageperiode van vijf jaar aan vermijding of reductie heeft gedaan. Ook volgt er geen verplichting uit tot minimalisatie. Die verplichting volgt uit artikel 2.11 van het Bal maar niet uit artikel 5.24, tweede lid, van het Bal. [Eiseres] heeft artikel 2.11 van het Bal niet ten grondslag gelegd aan haar handhavingsverzoek. Met het artikel 5.24 van het Bal kunnen tot slot geen nieuwe technieken binnen een bepaalde termijn worden afgedwongen om de emissies van zzs te vermijden of te reduceren.

2. Het college heeft zich daarom terecht op het standpunt gesteld dat het alleen moet beoordelen of voldoende informatie wordt overgelegd over het doel van het voorkomen van emissies van zzs en, indien niet mogelijk, het zo veel mogelijk vermijden van zzs-emissies naar de leefomgeving. Daarbij komt het college enige beoordelingsruimte toe. De rechtbank komt tot de conclusie dat het college de door [naam] met het VRP 2024 aangeleverde informatie als voldoende heeft kunnen beschouwen.

Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat [naam] heeft laten weten dat wat betreft de door [eiseres] aangehaalde stoffen, volgens de huidige stand van de techniek nog geen vervangende stoffen beschikbaar zijn, of geen technieken beschikbaar zijn om de emissies verder te reduceren.

Voor de zzs waar dat wel mogelijk was, heeft [naam] de afgelopen jaren het gebruik van zzs weten te vermijden of te reduceren. Onderzoek naar nieuwe technieken, ook onderzoek van [naam], gaat door, maar wijst op dit moment voor de bedoelde stoffen nog niet in een concrete richting. Daarom heeft [naam] in het VRP 2024 volstaan met de mededeling dat onderzoek naar vervanging of reductie van de door [eiseres] zzs nog gaande is. [Eiseres] heeft deze standpunten van [naam] niet of zeer beperkt tegengesproken. [Eiseres] heeft in dit verband gesteld dat [naam] behoorde aan te tonen dat meer acties dan voortzetting van bestaand onderzoek niet nodig zijn. De verplichting om een VRP te maken is er echter in de eerste plaats op gericht om het college inzicht te verschaffen in wat en hoe [naam] aan reductie en vermijding van zzs doet en niet een verplichting om aan te tonen dat het niet nog meer zou kunnen doen of inzicht te verschaffen in alle denkbare mogelijkheden voor vermijding of reductie van zzs. In wat [eiseres] heeft aangevoerd, en gegeven de beoordelingsruimte die het college heeft, ziet de rechtbank daarom geen aanleiding voor het oordeel dat het college de aangeleverde informatie als onvoldoende heeft kunnen beschouwen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 31-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2025:7046

Zaaknummer: 25/356

Wetsartikelen: 5.24 Bal en 5.25 Bal

RECHTSPRAAK

Buiten behandeling stellen aanvraag omgevingsvergunning/Zevenaar

Weliswaar kan volgens vaste rechtspraak, indien de aanvrager van een omgevingsvergunning van mening is dat het niet toestaan van de door hem aangevraagde activiteit in strijd is met een hogere regeling, zoals de Dienstenrichtlijn, dat ook in die procedure aanvoeren. Dit betekent echter niet dat de indieningsvereisten die gelden op grond van de Mor niet meer van toepassing zijn.

Casus

Eiseres heeft een aanvraag om een omgevingsvergunning ingediend bij het college van burgemeester en wethouders van Zevenaar (het college) voor het opheffen van strijdig gebruik ten behoeve van een supermarkt. Eiseres is door het college verzocht om ontbrekende gegevens aan te leveren. Het college heeft binnen de gestelde termijn geen aanvulling ontvangen. Het college heeft de aanvraag daarom buiten behandeling gesteld. Met het bestreden besluit op het bezwaar van eiseres is het college bij het primaire besluit gebleven.

Tegen het bestreden besluit heeft eiseres beroep ingesteld bij de rechtbank. Zij betoogt dat volgens vaste rechtspraak de vraag of de gewraakte planregels wegens strijd met de Dienstenrichtlijn onverbindend moeten worden geacht vooraf gaat aan de beoordeling of het college heeft kunnen weigeren om afwijking van het omgevingsplan toe te staan. Daarom is het volgens eiseres onjuist dat eerste alle gegevens om af te wijken van de planregels moeten zijn aangeleverd en zou het college eerst moeten beoordelen of de planregels wegens strijd met de Dienstenrichtlijn onverbindend moeten worden geacht.

Rechtsvraag

Heeft het college kunnen besluiten de aanvraag buiten behandeling te stellen?

Uitspraak

In artikel 4:5, eerste lid, aanhef en onder c, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) is bepaald dat het college kan besluiten de aanvraag niet te behandelen, wanneer de verstrekte gegevens en bescheiden onvoldoende zijn voor de beoordeling van de aanvraag of voor de voorbereiding van de beschikking. In de Regeling omgevingsrecht (de Mor) zijn indieningsvereisten opgenomen die gelden voor het indienen van een aanvraag voor een omgevingsvergunning voor het gebruik van gronden of bouwwerken in strijd met planologische voorschriften. Op grond van artikel 3.2, aanhef en onder b, van de Mor moet de aanvrager gegevens verstrekken over de gevolgen van het beoogde gebruik voor de ruimtelijke ordening (ruimtelijke onderbouwing). Verder moet de aanvrager op grond van artikel 3.2, aanhef en onder d, van de Mor een situatietekening van de bestaande toestand en een situatietekening van de nieuwe toestand verstrekken. Het is vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) dat het aan het college is om te beoordelen of het over voldoende gegevens en bescheiden beschikt om een besluit op een aanvraag te nemen (ECLI:NL:RVS:2023:3066). Gelet hierop moet de rechtbank de vraag beantwoorden of het college in redelijkheid om de aanvullende stukken heeft kunnen vragen om de aanvraag te kunnen beoordelen.

De beroepsgrond slaagt niet. De rechtbank stelt vast dat eiseres niet alle gegevens heeft verstrekt die nodig zijn voor de beoordeling van de aanvraag. Weliswaar kan volgens vaste rechtspraak, indien de aanvrager van een omgevingsvergunning van mening is dat het niet toestaan van de door hem aangevraagde activiteit in strijd is met een hogere regeling, zoals de Dienstenrichtlijn, dat ook in die procedure aanvoeren (ECLI:NL:RVS:2024:1269). Dit betekent echter niet dat de indieningsvereisten die gelden op grond van de Mor niet meer van toepassing zijn. Het blijft aan het college om te beoordelen of het over voldoende gegevens beschikt om een besluit op de aanvraag te kunnen nemen. Met betrekking tot de situatietekeningen en de ruimtelijke onderbouwing heeft eiseres de gevraagde, noodzakelijke gegevens niet aangeleverd. Het college moet kunnen beoordelen of een supermarkt op de betreffende locatie wenselijk en haalbaar is en of er sprake is van een goede ruimtelijke ordening. Door dit gebrek aan gegevens heeft het college geen inhoudelijke beoordeling kunnen maken, zodat het college in redelijkheid heeft kunnen besluiten de aanvraag buiten behandeling te laten.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 28-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:8998

Zaaknummer: 25/947

Wetsartikelen: 4:5 lid 1 onder c Awb, 3.2 onder b Mor en 3.2 onder d Mor